

Hồi 156

Thống khổ quyết trạch

Bọn Yến Phi ba người ướn nhẹp từ dưới nước lội lên bờ, không ngừng lướt vào cánh rừng rậm bên cạnh bờ.

Thác Bạt Nghi ra đón, không lý gì tới y phục dầm ướn của Yến Phi, ôm chàng thật chặt, mừng rỡ thốt: “Tiểu Phi của bọn ta không ngờ chưa chết, ông trời có mắt”.

Yến Phi nắm vai y đẩy khẽ: “Không phải lúc nói chuyện này! Bọn ta cần phải đuổi kịp thuyền địch trước khi đến Phong Minh Hạp”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Đúng! Phong Minh Hạp đường sông nông hẹp, dòng nước chảy rút, lại có nhiều loạn thạch, là địa điểm tập kích tốt nhất”.

Phong Minh Hạp cách đây khoảng hơn tám chục dặm, hình thế hung hiểm mới được gọi là eo sông, cho dù thuyền gia giàu kinh nghiệp gặp đoạn sông dài nửa dặm này cũng không dám coi thường.

Đồ Phụng Tam trốn bên rìa rừng rậm quan sát tình hình quân địch: “Không cần gấp, thuyền địch nhân đã giảm tốc!”.

Ba người đi đến bên y, nhìn ba chiếc thuyền địch chậm chậm ghé vào bến tàu mới dựng bờ đông của một trại.

Mộ Dung Chiến tinh thần phấn chấn: “Nếu bọn chúng lưu lại trong một trại, bọn ta nửa canh giờ trước khi trời sáng đi cướp trại”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu: “Cơ hội rất nhỏ, Mộ Dung Thùy không có lý do lưu lại đó, chiếu theo cách nhìn của ta, bọn chúng chỉ là bổ sung lương thực và trang bị, sau đó tiếp tục Bắc thượng”.

Thác Bạt Nghi ôm vai Yến Phi: “Người có quyết chiến với Tôn Ân không?”.

Yến Phi đáp: “Chuyện đó sau này hãy nói, những huynh đệ khác của bọn ta ở đâu?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Bọn ta ngày đó chạy ra khỏi Biên Hoang Tập, lần lượt vượt sông, có hẹn hội họp ở gò Vu Nữ Khâu. Chỉ có trốn ở đó mới có thể tránh được sự truy đuổi hùng hù hỏ hỏ của địch nhân”.

Yến Phi trong lòng khen hay, không lạ gì địch nhân mò không ra bóng dáng của bọn họ, thì ra là trốn ở tuyệt địa đầy ao đầm.

Đồ Phụng Tam nói: “May là bọn ta trước hết đã đưa những người già cả cùng đàn bà trẻ nít với số lớn lương thực cùng gia cầm vào tiểu cốc, lúc giữ không được tiểu cốc thì để hai trăm chiến sĩ hộ tống người và lương thực thoát về hướng Tây cách ngoài chốn mưa gió cả trăm dặm, ta và Mộ Dung Chiến đánh ngược lại Biên Hoang Tập trợ thủ, cho nên bọn ta ở mặt Tây vẫn còn chi trì”.

Thác Bạt Nghi gườm gườm: “Bọn ta luôn chờ Mộ Dung Thùy lui quân, hơn nữa đã toàn lực chuẩn bị công đánh hai mộc trại. Chỉ cần đánh hạ mộc trại, có thể cắt đứt giao thông hai đường thủy lục phía Bắc của địch nhân, địch nhân chịu đến phản công lại chính là đúng theo ý bọn ta”.

Yến Phi thuận miệng hỏi: “Các người làm sao biết được Mộ Dung Thùy dẫn chủ tỳ Thiên Thiên đi?”.

Mộ Dung Chiến làm phách: “Biên Hoang là địa đầu của bọn ta, Biên Hoang Tập luôn luôn nằm dưới sự giám sát nghiêm mật của bọn ta, Mộ Dung Thùy cố ý để chủ tỳ lên xe ngoài Tập, bọn ta đương nhiên nhìn thấy rõ”.

Thác Bạt Nghi nói: “Bọn ta cũng nhìn thấy ba chiếc Phá Lãng thuyền kia, lại không sinh nghi, bởi mười mấy ngày nay trên thủy đạo mấy chiếc Phá Lãng liên kết thành đội đi qua đi lại thường xuyên”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nếu không phải có tuệ căn của Yến gia, bọn ta sẽ bị Mộ Dung Thùy lừa gạt rất thảm”.

Yến Phi nghĩ tới một chuyện: “Xém chút đã quên nói cho các người biết ta có tiểu tử Cao Ngạn”.

Ba người mừng rỡ.

Thác Bạt Nghi kinh ngạc: “Hắn sao không theo người đi cứu Thiên Thiên?”.

Yến Phi đáp: “Ta để hắn lén về Biên Hoang Tập đi an định lòng người”.

Đồ Phụng Tam cau mày: “Quá nguy hiểm! Bọn ta cũng muốn tiếm tiến vào Tập, nhưng lần nào cũng bị địch nhân phát giác”.

Yến Phi nói: “Không cần lo, hắn theo bí đạo vào Tập”.

Quay sang Thác Bạt Nghi hỏi: “Tiểu Khuê không có kể cho người biết có thông đạo bí mật tiến vào Biên Hoang sao? Lúc trước đại quân Phù Tồn tiến chiếm Biên Hoang Tập, ta và Lưu Dụ theo bí đạo đó vào Tập”.

Thác Bạt Nghi lắc đầu: “Tiểu Khuê chưa từng nói tới”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta đã nghĩ ra phương pháp thu phục Biên Hoang Tập!”.

Yến Phi cười khổ: “Nếu người muốn lợi dụng bí đạo đó đi quang phục Biên Hoang Tập, có thể sẽ thất vọng vô cùng, bởi con đường đó là con kênh ngầm ngập nước, không thể để số đông huynh đệ đi thông qua, công phu kém một chút là không được”.

Đồ Phụng Tam có lòng tin cười nói: “Ta chiêu này gọi là thanh đông kích tây, lại gọi là “minh tu Sạn đạo, ám độ Trần Thương”. Đi! Thuyền đã đi rồi!”.

Mộ Dung Chiến nhìn sang Yến Phi, khẩn trương hỏi: “Thiên Thiên có phải còn trên thuyền không?”.

Yến Phi im lặng một hồi, vụt gật đầu.

Thác Bạt Nghi nói: “Bọn ta rượt theo! Ngựa ở bên kia”

Ba người mau chóng thoái lùi, chìm trong rừng rậm.

oOo

Lưu Dụ bản thân nhìn Tạ Huyền, lòng rối như tơ vò.

Tạ Huyền nói: “Trước khi người quyết định, ta không muốn tổn hao miệng lưỡi. Bất quá ta hy vọng người minh bạch, vì sự vinh suy của Hán tộc bọn ta, hy sinh cá nhân khó tránh khỏi, An công rời bỏ Đông Sơn ra mặt, đối với ông ta mà nói là một hy sinh lớn nhất. Ta lên ngôi lãnh tụ tối cao của Bắc Phủ binh, người nghĩ không có hy sinh sao?”.

Lưu Dụ buồn bã: “Tôi đối không đúng với Đạm Chân”.

Tạ Huyền nói: “Về phương diện Đạm Chân để đại thư của ta đi an ủi nàng, Đạm Chân kính ái đại thư nhất, để bà ta ra mặt chắc vạn vô nhất thất”.

Thư thư của Tạ Huyền là Tạ Đạo Uẩn.

Lưu Dụ đưa xốt: “Nhưng cha nàng muốn ép gả nàng cho Ân Sĩ Duy, con trai của Ân Trọng Kham”.

Tạ Huyền nói: “Ta sẽ cố chút tâm lực cho các người về mặt đó, chỉ cần có thể lần lửa hôn sự một hai năm, tình thế sẽ khác biệt hoàn toàn. Đương nhiên tất cả cần xem sự nỗ lực của người”.

Lưu Dụ nói: “Nhưng Huyền soái có nói muốn tôi vĩnh viễn không gặp nàng”.

Tạ Huyền thốt: “Một ngày người còn chưa nắm chắc cục thế, không được gặp nàng, nếu không như để Vương Cung biết chuyện của người và con gái của y, sẽ bất lợi phi thường đối với người. Người có quyết tâm vĩnh viễn không gặp nàng mới có cơ hội vĩnh viễn đạt được nàng”.

Lưu Dụ vụt gạt đầu: “Xin Huyền soái phân phó nhiệm vụ”.

Tạ Huyền cười dài: “Như vậy mới có tư cách làm người kế thừa Tạ Huyền ta”.

Chấp tay sau lưng mà đi.

Lưu Dụ đi theo sau y, lòng lại đau xót muốn nhỏ máu.

Tạ Huyền điềm đạm thốt: “Ta dẫn người đi gặp một người, sau đó người sẽ hiểu rõ chuyện ta muốn người làm”.

- o O o -